

I. Het vernielde raamkozijn

‘Moet je kijken!’ Levi wijst naar het raamkozijn van de oude buurman. ‘Wie zou dat gedaan hebben?’

‘Geen idee’, zegt Lotte. ‘Daar heb je buurman Dirk. Misschien weet hij het.’

‘Ja, ik zal het eens vragen. Buurman, kijk hier eens.’ Buurman Dirk komt naar hen toelopen. ‘Wat is er aan de hand? O, dat ziet er niet best uit. Dat moet pas gebeurd zijn. Ik heb het gisteren niet gezien.’ Hij kijkt naar de kale plekken op het raamkozijn aan de achterkant van zijn huis. Er zijn stukken verf af. ‘Het is lelijk vernield. Het lijkt of ze hebben willen inbreken.’ Hij bekijkt het kozijn nog wat beter. ‘Ja, dat waren ze van plan. Het slot is ook kapot. Dat moet vannacht gebeurd zijn.’ Buurman Dirk doet zijn pet iets omhoog en zet hem dan weer stevig op zijn rossige krullen. Buurman Dirk is oud, maar niet grijs. En hij doet ook niet oud.

‘Wat eng’, griezelt Lotte.

‘Niks aan’, zegt Levi.

‘Och, het is goed afgelopen’, zegt buurman Dirk kalm. Zijn blauwe ogen staan rustig.

Moeder komt ook buiten. Ze heeft een zak broodkruimels in haar hand. Die zal ze wel op het gras leegkie-

pen voor de vogels. 'Wat staan jullie daar te kijken?' vraagt ze.

'Kom maar eens hier. Dan kun je het zien', zegt buurman Dirk. Als moeder er is, wijst hij naar de plekken en het slot.

'Tjongejonge, er zijn inbrekers geweest', zegt moeder. Haar bruine ogen staan verschrikt.

'Dat is waar, maar ze zijn niet binnen geweest', zegt buurman Dirk. Hij lijkt helemaal niet bang.

'Hoe zou dat komen?' vraagt Levi.

'Ze zijn zeker gestoord tijdens hun werk. Ik moet 's nachts nog weleens naar de wc. Dan kom ik langs dit raam.'

'Ze denken vast dat hier iets te halen is', zegt moeder.

'Dat zal ze tegenvallen', zegt buurman Dirk. 'Ik zal maar eens koffie gaan zetten. Jullie komen toch zo?'

'Ja', zegt moeder. 'We komen eraan. Om tien uur.'

Dat doen ze bijna iedere zaterdag sinds buurvrouw Doortje vorig jaar gestorven is. Meestal gaan ze met z'n allen.

'Dat is over tien minuten. Jullie mogen wel vast mee-gaan, Levi en Lotte.'

'Nee, ik moet nog wat doen', zegt Levi.

'En ik ga een poosje schommelen', zegt Lotte.

‘Buurman Dirk is helemaal niet bang’, zegt Lotte als ze met Levi naar huis loopt.

‘Tuurlijk niet’, zegt Levi.

‘Nou, ik zou het eng vinden als er iemand aan ons raam had gezeten.’

Lotte gaat de tuin in. Achterin staat de schommel. Ze wipt op het zitje. Ze is al tien jaar en het is ook nog eens koud, maar ze vindt het toch fijn om een poosje te schommelen. Dan kan ze lekker nadenken.

De schommel gaat hoog. Ze kan nu in de tuin bij de andere burens kijken. Het zou leuk zijn als ze buurvrouw Klaartje zag. Maar het ziet er stil uit. Koen en Klaartje zijn zeker weg. Misschien naar een tentoonstelling. Daar moeten Koen en Klaartje vaak naartoe. Klaartje is pottenbakster en Koen schildert.

Beau is er ook niet. Anders zit hij vaak in de vensterbank. Koen en Klaartje hebben Beau vast meegenomen. Ze houden zo veel van Beau, vooral Klaartje.

Beau is net haar kind. Het is ook een lieve kater. Hij is groot, hij weegt wel zeven kilo en hij heeft lang rood haar. Klaartje kamt het iedere dag met een grote metalen kam. Een paar keer per jaar moet Beau naar de trimsalon. In de lente en in de herfst. Dan is Beau in de rui. Hij verliest dan veel haren. In de trimsalon wordt de ondervacht van Beau uitgedund. Daardoor kan Klaartje zijn vacht beter mooi houden. Beau is een Pers.

Hij ligt altijd bij Klaartje op de tafel in het atelier als ze aan het werk is, of anders in de vensterbank. Dat vindt Klaartje gezellig. Beau miauwt niet veel en als hij geluid maakt, heeft hij een zachte stem.

‘Ga je mee, Lot?’ Levi staat bij de heg. ‘Papa en mama zijn al naar buurman Dirk.’

‘Ik blijf nog even hier.’ Ze schommelt zo fijn. Het is heerlijk dat ze tot volgend jaar vrij hebben en donderdag gaan ze met z’n vieren olieballen bakken. Papa, mama, Levi en zij. Ze heeft er zo’n zin in! Donderdagmorgen, na het ontbijt, gaat papa het beslag klaarmaken.

Lotte kijkt nog eens naar het vernielde raamkozijn.

Wie zou dat toch gedaan hebben? En waar zou de inbreker vandaan gekomen zijn? Dat kan vanaf de weg of vanachter de schuur vandaan. Bah, wat eng!

Moet je je voorstellen dat hij bij buurman Dirk binnengekomen was ... Dat zou akelig zijn geweest. Buurman Dirk zegt dat er niets bij hem te halen is, dus hij heeft geen geld in huis, maar dieven maken vaak ook een vreselijke bende. En buurman Dirk is netjes. Dat komt door buurvrouw Doortje. Die was heel precies. Alles glom en blonk in huis en dat wil buurman Dirk graag zo houden. Hij zou het vast ook erg vinden als alles overhoop zou liggen.

Lotte hoopt dat het nooit zal gebeuren, maar het ergste zou zijn als de inbrekers bij Klaartje komen en de deur

open laten staan. Dan kan Beau naar buiten en de straat op lopen. Dan krijgt hij vast een ongeluk, want Beau is niet gewend om buiten te komen.

Buurman Dirk heeft ook een kat. Die heet Moor. Buurman Dirk houdt ook van Moor. Moor is een lief beest. Hij is zwart met witte poten en een witte neus. Maar Moor mag gewoon buiten lopen en muizen vangen. Beau niet, hij is een huiskat. Klaartje wil hem echt niet buiten hebben. Ze is veel te bang dat hij de straat op gaat of dat hij vieze dingen eet. Een muis ofzo. Daar griezelt Klaartje van.

De laatste tijd probeert Beau vaak naar buiten te glippen. De eerste keer dat het gebeurde, was Lotte erbij. Beau klauterde boven in de hoge boom. Klaartje riep: 'Beau, lieverd! Kom nou bij de vrouw! Kom nou toch!' Ze bleef aan het roepen. Buurman Dirk kwam kijken wat er aan de hand was. Die dacht dat er iets met Koen was. Dat Klaartje naar Koen riep. Maar het was naar Beau. Beau luisterde niet. Hij klom alleen nog hoger in de boom. Toen rende Klaartje naar binnen en haalde een zakje nat voer. Dat vindt Beau heerlijk. 'Beau, jongen, kijk eens wat ik heb!' riep Klaartje. Ze hield het zakje omhoog. 'Miewww', miauwde Beau. Hij klauterde de boom uit en kwam naar Klaartje toe. Die kon hem toen weer pakken. Ze ging snel met hem naar binnen.

Beau heeft het goed onthouden. Als de deur maar iets open is, rent hij naar buiten. Klaartje duikt dan meteen in de koelkast. Zo gauw Beau de koelkastdeur hoort, staat hij al te wachten op het natte voer. Zo slim is hij. Oei, ze gaat te hard. Ze begint het ook koud te krijgen en ze moet nodig naar buurman Dirk. Lotte doet haar benen naar achteren en schommelt uit.

‘Ben je er eindelijk? We hebben de koffie al op, hoor’, zegt vader. Hij kijkt haar plagend aan.

‘Hindert niets, Lotte. Ga maar zitten. Jij krijgt chocolademelk met een bolus erbij.’

Buurman Dirk pakt een klein bruin pakje en schept er een lepel chocoladepoeder uit. Die doet hij in een mok. Hij giet er wat koude melk bij en roert alles glad. Daarna kookt hij melk in het groene steelpannetje. Als de melk kookt, is buurman Dirk nog niet klaar. Moet je hem horen kloppen. Hij blijft aan de gang. Maar niemand kan zulke lekkere chocolademelk maken als buurman Dirk. Dat heeft hij ook van buurvrouw Doortje geleerd.

‘Alsjeblieft, Lotte.’

Buurman Dirk zet een beker chocolademelk voor haar op tafel. Dan pakt hij een schoteltje met een bolus erop. ‘Die is voor jou.’

‘Dank u wel, buurman.’

Lotte doet haar handen om de warme beker en neemt

een slokje. Haar lippen verdwijnen in het schuim. Nu proeft ze de hete chocolademelk. Ze neemt steeds kleine slokjes. Dan doet ze er lang mee. De chocolademelk smaakt heerlijk en de bolus is ook lekker taai.

‘Het was heerlijk’, zucht ze als alles op is.

‘Fijn dat je het lekker vond, Lotte’, zegt buurman Dirk.

‘Ik heb twee zakjes bolussen. Die heb ik van mijn zus gekregen. Die is gisteren een dag bij mij geweest. Jullie krijgen ook een zakje. Ik zal het pakken, anders vergeet ik het straks.’

‘Dat zou jammer zijn’, zegt Levi. Zijn bruine ogen staan ondeugend.

Buurman Dirk geeft het zakje bolussen aan moeder.

‘Dank u wel, buurman’, zegt moeder. Er zitten zes bolussen in het zakje. Ze laat het zakje voor zich staan en luistert naar buurman Dirk. Die vertelt over een boek dat hij gelezen heeft. Dan slaat de klok elf uur.

‘We zullen weer eens opstappen’, zegt vader. ‘Ik heb een paar dagen vrij, die moet ik goed gebruiken. Ik wil vandaag de schuur op gaan ruimen.’

‘We zijn van plan donderdag oliebollen te gaan bakken’, zegt moeder. ‘Dan moet de schuur netjes zijn. Maar misschien bakken we binnen, in plaats van in de schuur. Daar is het minder koud.’

‘Dat zou ik doen.’ Buurman Dirk doet zijn pet weer op.

‘En als je de oliebollen niet op kunt, breng je er maar

een paar hier.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Doortje zou zeggen: “Dirk, dat mag je niet vragen.”’

‘Tuurlijk wel’, zegt Lotte.

‘Net als jij hè, Lotte? Toen je klein was, keek je naar de droptrommel en zei je tegen Doortje: “Buurvrouw, ik mag er niet om vragen.” Dat vond Doortje altijd zo mooi.’

‘En dan kreeg ik twéé dropjes’, zegt Lotte.

‘Dat is zo. De tijd is hard gegaan, Lotte. Jij bent nu groot en ik ben oud.’

‘U bent nog niet echt oud.’ Lotte vindt het niet fijn als de buurman dat zegt. Ze houdt veel van buurman Dirk. Ze hield ook veel van buurvrouw Doortje. Ze vindt het heel erg dat de buurvrouw niet meer leeft. Buurman Dirk leeft gelukkig nog wel. Hij lijkt net haar opa. Haar ene opa leeft niet meer en de andere woont ver weg. Maar bij buurman Dirk mogen ze altijd komen.

‘Jawel, Lotte. Het staat in de Bijbel. Als wij zeventig zijn, dan zijn we sterk. En als we tachtig jaar zijn, dan zijn we heel sterk. En ik ben al ouder ... Ik kan het soms niet begrijpen.’ Zijn blauwe ogen kijken haar vriendelijk aan. Buurman Dirk draagt nog geen bril, al is hij eenentachtig. ‘Ik weet nog best dat ik zo oud was als jij nu bent. Het leven gaat snel voorbij, maar dat is het ergste niet. Dat weet je wel ...’

'Ja.' Lotte wil meer zeggen, maar er zit een brok in haar keel. Het gaat erom dat je een nieuw hart hebt. Dat heeft buurman Dirk, dat weet ze heel zeker. Eigenlijk is het niet erg dat hij oud is. Als hij sterft, gaat hij naar de hemel. Want buurman Dirk heeft de Heere lief. Dat had buurvrouw Doortje ook. Buurvrouw Doortje praatte er minder over dan buurman Dirk. Maar Lotte merkte het toch. De buurvrouw zei een keer tegen haar: 'Lotte, vraag maar veel: "Heere, mag ik mezelf leren kennen en mag ik U leren kennen?" Ik wil zo graag dat je gelukkig wordt, mijn kind.' Toen keek ze haar door haar ronde brilletje zo lief aan. Dat zal ze nooit vergeten. Ze heeft het aan niemand verteld. Zelfs niet aan moeder, maar ze vraagt het elke dag.

'U krijgt oliebollen, hoor, buurman', zegt ze dan.

'We gaan er een heel stel voor u bakken', zegt Levi.

'Ik hoef er niet zo veel, hoor', zegt buurman Dirk.

'U krijgt er genoeg', zegt Levi.